

.....
จากเหตุการณ์..

“พลุ” ระเบิดเพาเมทาชัย
เขานี้แหละ..! เป็นผู้ที่รอต
จากหายนะ..เพราะ
คุณยาย..
.....

● ๑๕.๐๐ น. วันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๓
“ บีม !!..บีม..!! ” เสียงมรณะที่เขย่าโสต
ประสาท สั่นขึ้นพร้อมลูกไฟจำนวนมาก กำลัง
พุ่งกระเด็นเข้ามาจากแรงอัดระเบิด กระจกหน้า
ต่างแตก ร่วงกรวไปทั่วบริเวณ

“..เรือบินตก เรือบินตก...?? !!” เสียง
ลูกจ้างที่ร้านของคุณพงษ์ศักดิ์ตะโกนขึ้นด้วย
ความตกใจ

“เฮ้ย..เครื่องบินอะไร จะตกกลางตลาด”
สายตาที่มองเลิกลัก บ่งบอกถึงความสงสัย ว่า
มันกำลังเกิดอะไรขึ้น

“...ตึกถล่ม.. ตึกถล่ม ” เสียงตะโกนลั่น
ของคนข้างบ้าน ที่ได้รับความตื่นตระหนกไม่แพ้
กัน

เสียงหวีดร้อง อื้ออึง โวยวาย ท่ามกลาง
ความโกลาหล ที่เกิดขึ้นโดยฉับพลัน ..เพลิงไฟ
โชติช่วงขึ้นทันที ในช่วงพริบตา ในบริเวณตึกและ
ถนนด้านล่าง

รอตจาก พุ่มระณะ

ความกลัวทำให้คุณพงษ์ศักดิ์ เหล่าศิริ-ไพศาล เจ้าของร้านสังฆภัณฑ์ รีบเก็บเฉพาะสิ่งที่เป็น และที่สำคัญเขาหยิบรูปคุณยาย ยกขึ้นทูนหัวและเก็บลงกระเป๋าเสื้อในทันที

เขามุ่งลงมาชั้นล่าง วิ่งออกมาจากบ้านพร้อมกับเลื่อนประตูร้านล็อกปิดและออกไปหลบนอกบ้าน ในที่ที่คิดว่าปลอดภัยที่สุด

“พลูมรณะ ระเบิดขึ้น” เขาได้คำตอบแล้วว่ามันเกิดอะไร คำตอบที่ทำให้เขาสงสัยเมื่อครู่ ซึ่งชนวนเหตุเกิดจากเจ้าของแผงพลู จุดพลูให้เด็กที่มาซื้อ แต่พลาด พลูกลับพุ่งทะยานใส่ร้านตัวเอง ระเบิดสนั่นหวั่นไหว ดอกไม้ไฟสารพัดชนิดระเบิดขึ้น พุ่งฉวัดเฉวียนไปยังร้านฝั่งตรงข้าม กลายเป็นทะเลเพลิงนรก เพลวอด.. เจ้าของร้านพลูอีกแห่งที่อยู่ใกล้กัน ถูกไฟคลอกชาวบ้านถูกแรงอัดของระเบิด ถูกสะเก็ดไฟและเศษกระຈกบด ทำให้มีผู้

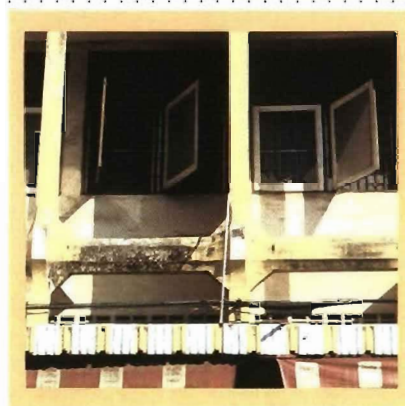
บาดเจ็บรวม ๔๔ คน รายที่หนึ่งไม่ทัน ถูกแรงระเบิดและเปลวเพลิงคลอก.. วินาทีนั้น ทุกชีวิตต่างตื่นตระหนกตกใจสุดขีด พื้นที่บริเวณจุดเกิดเหตุ กินรัศมีกว้างประมาณ ๕๐ เมตร เศษ

กระຈกตามร้านค้าบ้านเรือนแตกกระจายเกลื่อนระหว่างนั้น เปลวไฟมรณะ พุ่งทะยานไปยังฝั่งตรงข้าม ซึ่งเป็นตึกแถว ๔ ชั้น เป็นร้านขายของทอง ร้านเซเว่นอีเลฟเว่น โรงแรมเวียงไทย ร้านขายเสื้อผ้า ธนาคารออมสิน และตลาดสด ทำให้ร้านค้าฝั่งตรงข้ามติดไฟ กลายเป็นเปลวลุกท่วม ๑๐ คูหา เปลวเพลิงมรณะลุกโชติช่วง กลุ่มควัน

ดำทะมึนอยู่เหนือท้องฟ้าอย่างน่าสะพรึงกลัว ขณะเดียวกัน ชาวบ้านหลายสิบชีวิต ที่กำลังเดินซื้อของใกล้ร้านต้นเหตุ ต่างถูกแรงอัดของระเบิด ร่างกระเด็นนอนล้มระเนระนาด บางรายแขนขาเป็นแผลเหวอะหวะ ร้องด้วยความเจ็บปวด ส่วนคนที่ตั้งสติได้ต่างรีบพาคนเจ็บส่งโรงพยาบาล ที่ใกล้ที่สุดคือโรงพยาบาลสมุทรสาคร กับโรงพยาบาลมหาชัย ขณะนั้นไฟก็ยังไหม้ลามไปเรื่อยๆ มันกำลังโหมลามเข้ามาแล้ว

ลูกไฟ! พุ่งกระโจนเข้ามา ..พุบ..”
 ที่หมายถึง ร้านของเขาชั้น ๓
 บ้านคุณพงษ์ศักดิ์ ที่ห่างจากจุด
 ระเบิดเพียง ๒๐ เมตร..

รถดับเพลิงราว ๒๐ คัน กำลังخمิมนฉีดน้ำเพื่อสยบไฟ.. พลังแห่งการล้างผลาญอย่างไม่ย่อท้อ

“ลูกไฟ พุ่งกระโจนเข้ามา..พุบ..” ที่หมายถึง คือ ร้านของเขา ชั้น ๓ บ้านคุณพงษ์ศักดิ์ ที่ห่าง

จากจุดระเบิดเพียง ๒๐ เมตร

“ไ้ดี..ไ้ดี!!! บ้าน.. บ้าน มิงโดนไฟแล้ว” เสียงคนรู้จักที่ยืนข้างๆตะโกนขึ้น

มีกลุ่มควันเริ่มทะลักลอยออกมาจากหน้าต่าง

ทุกอย่างกำลังจะวอดวายหรือไม่.. ถึงคิวเขาแล้วหรือไม่!!

สภาพร้านค้าและตึกข้างเคียงถูกเพลิงเผาผลาญในชั่วพริบตา

ความตกใจทำให้

เขาวิ่งถลา เพื่อกลับไปยังร้าน..ขณะที่เพื่อนข้างๆ ไม่สามารถจะอุ้มวิ่งเขาไว้ได้ทัน จึงทำดีที่สุดตอนนั้นคือ ตะโกนขึ้นดังๆ ว่า

“ ไ้ดี..ไ้ดี.. เอ็งจะขึ้นไปทำไมวะ..ไม่กลัวตายหรือไม่ ” คำทักที่ตะเบ็งขึ้นท่ามกลางความสับสนอลหม่าน ไฟที่ลุกในนั้นอาจทำให้เขาโดนคลอกตาย เป็นรายต่อไปก็ได้ ถ้าหนีลงมาไม่ทัน

เขาหยุดชะงัก แล้วหันกลับมาคิด

“ ทำยังไง..?..ทำยังไงๆ ” สมองเริ่มแล่น..ด้วยคำถามดีๆ ซ้ำๆ

“ คุณยาย..คุณยาย ไข่! คุณยายไข่ ” เขานึกถึงคุณยายอาจารย์ขึ้นทันที เพราะเมื่อครู่ก่อนเกิดเหตุ ๑ ชั่วโมง มีผู้นำบุญคนหนึ่ง ชื่อคุณแจ่ม มาชวนเขาทำบุญบูชาธรรมคุณยาย เพื่อสร้างลานธรรมรอบมหาธรรมกายเจดีย์ ไว้

รองรับคนนั่งสมาธิกว่าล้านคน ซึ่งเขาก็ได้ฝากเงินทำบุญไปกับคุณแจ่มในทันที ด้วยความตระหนกและศรัทธาคุณยาย ศรัทธาในวิชชาธรรมกายและนึกถึงครั้งที่คุณยายเคยช่วยเขา เมื่อเขาขอให้ตัวเองมีทายาทไว้สืบสกุล

ทันทีที่นึกได้ เขาก็พนมมือขึ้น หันหน้าไปยังร้าน มองไปยังชั้น ๓ ขณะที่ควันไฟกำลังพวยพุ่งออกมา

“ คุณยายครับ..คุณยาย ขออย่าให้ผมต้องวายวอดเลย ให้ผมปลอดภัยเถอะครับ..อย่าให้ผมต้องวายวอดเลย.. ” ยังไม่ทันขาดคำจากเสียงอธิษฐานดังๆ พร้อมกับพนมมือนึกถึงคุณยาย ทันใดนั้น เสียงอธิษฐานของเขาก็ได้รับการตอบสนอง ด้วยภาพที่ปรากฏขึ้น อย่างไม่น่าเชื่อ คือ ที่ควันไฟ เหมือนมีแผ่นอะไรใหญ่ๆ ที่บางๆ มองไม่เห็นมาทับปิดให้ควันและไฟที่

เหตุการณ์นี้มีการประเมินค่าเสียหาย

กำลังจะถูกลามอีกนั้นสงบลงในทันที แล้ววัน
เก่าที่เคยพวยพุ่งออกมา ก็ ค่อยๆ จางหายไป
ส่วนควันในบ้านก็สงบเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น
เขายังพนมมือค้างไว้ แล้วนึกถึงคุณยาย นึกถึง
บุญที่ได้บูชาธรรมคุณยาย แล้วอธิษฐานต่อ เพื่อ
ให้แน่ใจว่า ไฟนั้นสงบลงจริงๆ

“ ใต้... มึงมีของอะไรดิวะ เมื่อกี้ ยัง
เห็นลูกไฟเข้าไปในบ้านมึง ทำไมไม่ไหม้ ทำไม
ไม่เป็นไร?” คนข้างๆ เขาอุทานและทักขึ้นด้วย
ความประหลาดใจ เขาก็บอกให้ฟังว่า นึกถึงคุณ
ยาย และอธิษฐานให้คุณยายช่วย

เหตุการณ์ที่ร้ายแรง ครั้งนี้ถูกถ่ายทอด

กว่า ๕๐ ล้านบาทครึ่งมีระเบิดไกลกว่า ๕๐ เมตรโดยรอบ

ผ่านการรายงานข่าวที่เร็วมาก ญาติๆ และ
ภรรยาคุณพงษ์ศักดิ์ที่ป่วยพักรักษาตัวอยู่ที่บ้าน
พ่อ ทราบข่าวเหตุการณ์เพลิงไหม้จากทาง
โทรทัศน์ จึงพยายามรีบโทรศัพท์ กลับมาเช็ค
ว่าเขาได้รับอันตรายอะไรบ้าง

แต่สัญญาณโทรศัพท์ในย่านนั้นใช้ไม่ได้

■

“คุณยายครับ..คุณยาย
ขอย้ำให้ผมต้องวายวอด
เลย ให้ผมปลอดภัยเถอะ
ครับ..อย่าให้ผมต้องวาย
วอดเลย.. ” ยังไม่ทันขาด
คำ จากเสียงอธิษฐานดังๆ
พร้อมกับพนมมือนึกถึง
คุณยาย..ทันใดนั้น เสียง
อธิษฐานของเขาก็ได้รับ
การตอบสนอง ”

เลย ถูกทำลายหมด จึงยังทำให้ภรรยาและญาติๆ ของเขาเพิ่มความกังวลใจขึ้นไปอีก เพราะเมื่อดูจากภาพและการรายงานข่าวทางโทรทัศน์แล้ว เขาอยู่ในสภาพที่น่าจะได้รับอันตรายแน่ๆ

ภายในคืนนั้นเอง เขาก็ติดต่อกับภรรยาได้ โดยใช้โทรศัพท์มือถือ ซึ่งต้องออกไปโทรนอกพื้นที่ เขาเล่าเรื่องราวทั้งหมดที่คุณยายช่วยให้ฟัง เธออนุโมทนาบุญ ที่สามีได้ทำบุญบูชาธรรมคุณยายไป เพราะถ้าไม่ได้บุญนี้ ก็ยังไม่รู้เลยว่าบ้านทั้งหลังจะเป็นอย่างไร

ความเสียหายของเหตุการณ์ “บั้ง วินาศ” ครั้งนี้ มีการประเมินค่าเสียหายเกือบ ๕๐ ล้านบาท รัศมีระเบิดไปไกลกว่า ๕๐ เมตรโดยรอบ แต่บ้านของคุณพงษ์ศักดิ์ ห่างจากจุดระเบิดเพียง ๒๐ เมตร โดนลูกไฟพุ่งเข้าไป พร้อมกับควันที่โขมงออกมาจากหน้าต่างทางชั้น ๓ ของบ้าน แต่ไฟกลับดับลงและบ้านของเขาได้รับความเสียหายเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เพราะเขาทำบุญ นึกถึงบุญที่ได้บูชาธรรมคุณยาย ที่เพิ่งทำไปอย่างทันเวลา

ความวินาศ วิกฤติ เมื่อมาสู่ใครแล้ว มักหลีกเลี่ยงได้ยากและไม่มีทางเลือกที่จะหลีกเลี่ยง แต่เขาเลือกได้.. เลือกให้รอด จากอำนาจแห่งความวิบัตินั้นด้วยบุญ และการนึกถึงคุณยาย เพราะชีวิตที่มีบุญเท่านั้น จึงจะมีพละนาภาพปกป้องรักษาชีวิตและทรัพย์สินที่กำลังจะถูกช่วงชิงไป เพราะแรงกรรมเก่า ให้ดำรงอยู่ได้ด้วยอำนาจของบุญใหม่และบุญฤทธิ์ของคุณยายนั่นเอง ดังนั้นการไม่ประมาทในการทำบุญ จึงเป็น

สิ่งสำคัญ เพราะในภาวะฉุกเฉินคับขันที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงๆ มีเพียงบุญเท่านั้นที่เป็นที่พึ่งของเราได้..

ความวินาศ วิกฤติ เมื่อมาสู่ใครแล้ว มักหลีกเลี่ยงได้ยาก และไม่มีทางเลือกที่จะหลีกเลี่ยง แต่เขาเลือกได้..เลือกให้รอดจากอำนาจแห่งความวิบัตินั้นด้วยบุญ และการนึกถึงคุณยาย..